



Beste Marine vrienden,

Allereerst wens ik U en allen die u dierbaar zijn voor 2018 veel geluk, een goede gezondheid en veel liefde toe.

Weer een heel jaar voor de boeg met weer een uitgebreide Nieuwsbrief en een geplande reünie.

Dit keer was ik heel vroeg met de reünie aanvraag (september vorig jaar) dat ik op de wachtlijst werd geplaatst omdat de budgetnummers voor 2018 nog niet bekend waren!

Inmiddels heb ik vorige week weer een herinneringsmail gestuurd en blijken deze budgetnummers nog altijd niet beschikbaar!!!

Ik heb nadrukkelijk op spoed aangedrongen omdat het vorige keer al misging en kreeg de belofte dat mijn aanvraag direct in behandeling wordt genomen als de budgetnummers binnen zijn.

Ik ga er derhalve van uit dat de geplande reünie op 15 maart a.s. gewoon door zal gaan.

Zodra ik de bevestiging binnen heb krijgt U een mail met Uitnodiging en bijbehorende gegevens.

Voor de Nieuwsbrief heb ik weer uitvoerig het Web uitgepluisd en een aantal leuke items gevonden maar persoonlijke verhalen of herinneringen zijn toch het leukst maar die kunnen toch niet alleen maar van mezelf zijn, toch?

Nostalgie

Onderstaand plaatje vond ik op internet en is treffend voor onze diensttijd en op alle drie schepen heb ik gevaren waarbij de Karel Doorman mijn "rampschip" was met een brand aan boord, een vliegtuigcrash waarbij Ltz. vlieger De Wolf om het leven kwam en de aanvaring met een Belgische visser waarbij ook enkelen het leven lieten.



Het mooiste verhaal echter, niet tijdens mijn tijd aan boord maar tijdens de wereldreis, is het verhaal van de verliefde marinier die bij vertrek uit Valparaiso zijn lokale vriendinnetje in een bootje zag meevaren en meteen vanaf het vliegdek, overboord sprong.



Matroos „Doorman” doodgestoken

Althans Nicholas Villanueva, een 25-jarige Nederlandse matroos van het vliegdek „Karel Doorman”, is zaterdagmorgen in Sydney bij een teld in een oed door een andere matroos van de „Doorman”, de 25-jarige G. M. doodgestoken.

Volgens de politie kreeg Villanueva met een jachtmans steklen in buel en keel.

Maats van Villanueva hielden de stierende in hun armen titdel de zielekistie kwam om hem naar het hospitaal te brengen.

Later heeft de centrale rechtbank de 25-jarige Nederlandse matroos, G. A. M. (adres onbekend) het maximum in gevangenisstraf gesteld op beschuldiging van moord.

Een vertoek van het Nederlandse consulaat aan M. onder bewaking van de kapitein van het vliegdek is in Sydney werd door de rechter afgevoerd.

Tijdens het vertoek deden de politie maats dat wereld naar dat M. onder invloed van sterke drank verkeerde toen hij zich in de nabijheid van een groep Australische politiekeren bevond.

Toen hem werd vertoek te vertoeken met hij een later dakken hebben getrokken en gevangend hebben.

M. en Villanueva gingen toen samen weg en werden in de straat raak hebben contact.

Villanueva werd vier maal in gevangenis, heel op later gestoken en was bijna overleden dood.

Na het vertoek deden een woordvoerder van het Nederlandse consulaat medde dat de gouverneur-generaal maandag zal beslissen of M. in Nederland zal worden berecht.

De „Karel Doorman” had voor een bezoek van vijf dagen in Sydney. Het schip had zaterdagvorgen zullen vertoeken, maar het vertoek is uitgesteld.

(Advertentie)

1 2
3 4
5 VOORDELEN

wavin
PLASTIC VLOERTEGELS

volkomen stijf • vlakke
kruis bestendig • geluisscherm
apparaat • stroef oppervlak • koud-buigzaam.

Verkoopster Wavin
Punten 07, Zoete Tel.
0200 1874 (2 lijnen)

Op de heenreis werd in Australie matr.1 Villanueva doodgestoken, een rapp'er waarmee ik veel wachtjes gelopen heb. Overigens werd de dader (G.A.M.) in 1962 bij ons aan boord geplaatst en werd toen ook weer een collega op de commandocentrale.

Vroeger.....

Al eerder berichtte ik over de vele veranderingen bij de marine sinds onze diensttijd en als we de berichten lezen zal er binnenkort, na de financiële opsteker voor defensie, nog veel meer veranderen. Vooral techniek en wapensystemen zullen aangepast worden.

Toch is dit van alle tijden. Wij kijken smalend naar de militairen die 3 maanden op uitzending gaan met mobieltje en wifi altijd onder handbereik maar vergeten dat voor de oorlog een uitzendtermijn 3 jaar normaal was en eerder zelfs nog 6 jaar.

Een mooi beeld van die veranderingen geeft een fotosessie over onze marine rond 1900.

Boven Digoel 1933

Papoeas aan boord tijdens patrouille.

Aan het marine uniform is minder veranderd dan de kledwijze van papoeas.

Dit is in hetzelfde jaar dat er munterij uitbrak op de Zeven provincien.



Koeienstal aan boord Hr.Ms. Bengkoelen (Was het toen wel Hr.Ms. ?)

Onze botteliers hadden toch maar een makkie....



De landingsdivisie van Hr. Ms. Bengkoelen in Atjeh

Matrozen droegen grote tropenhoeden



Papoea kampong in Nieuw Guinea

Wij zagen dit soort hutten nooit!



Bezoek aan Tanah Merah 1933

De man in burger is dokter en later zeer omstreden.



Vleesverdelen onder de zeuntjes ca. 1895

Schrama en Kneefel hadden in onze tijd een makkie...



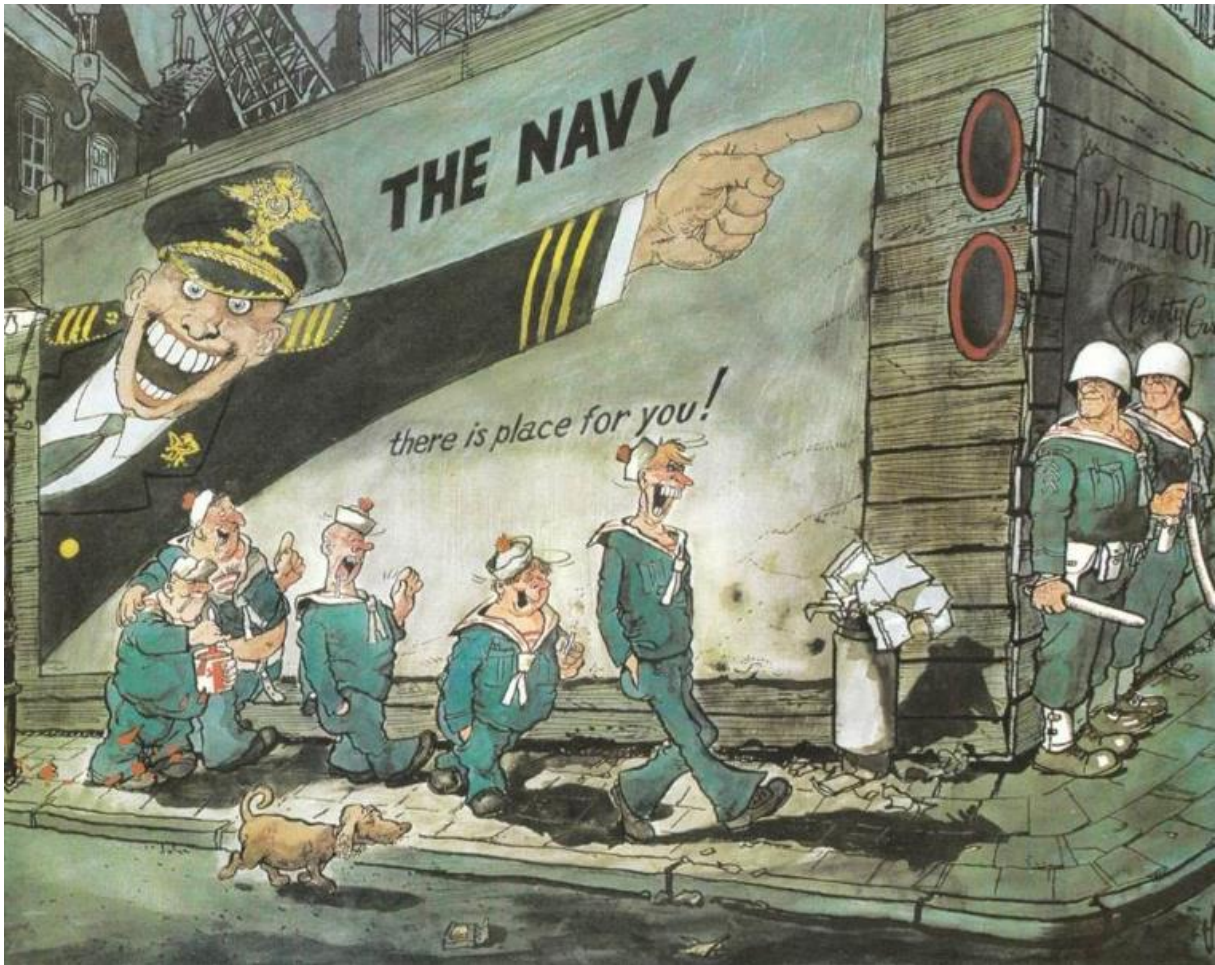
★ KITLV LEIDEN

Geen koelkast en dus ook geen koud biertje....

Ja, tijden veranderen.



Den Helder, Hr. Ms. „Schorpioen” met Rijkswerf



“marketing” bij de koopvaardij voor W.O.II

Het Historisch Nieuwsblad : “wij hadden mazzel!”

Aangeleverd door Gijs Bonouwie

Een bron van informatie en veel ervan kan online bekeken worden.

Het onderstaande is in zijn geheel overgenomen.

Foto's zijn door mijzelf toegevoegd cq vertaald.



Russische duikboten voor Nieuw-Guinea

Door: Martin Bossenbroek

In augustus 1962 lagen Russische onderzeeërs voor de kust van Nieuw-Guinea – klaar om een Nederlands fregat aan te vallen. In het conflict over de dekolonisatie van het eiland speelde de Sovjet-Unie een cruciale rol.



Historisch Nieuwsblad 11/2013

De Sovjet-Unie en de dekolonisatie van Papoea-Nieuw-Guinea

Terwijl de S-235 op Manokwari af voer, naderden in New York onderhandelingen over Nederlands-Nieuw-Guinea hun afronding. Onder grote druk overlegde Nederland daar met Indonesië over de overdracht van Nederlands-Nieuw-Guinea.

De Koninklijke Marine merkte de S-235 en de andere onderzeeërs niet op en ook in de geschiedschrijving zijn de schepen lang onzichtbaar gebleven. In 2012 verscheen het standaardwerk *Pugno Pro Patria. De Koninklijke Marine tijdens de Koude Oorlog* van marinehistoricus D.C.L. Schoonoord, en daarin is het vergeefs zoeken naar de zes Russische onderzeeërs die zich in augustus 1962 opmaakten voor een verrassingsaanval op NAVO-lid Nederland.

Voor de 'definitieve' studie over het Nieuw-Guinea-conflict, geschreven in opdracht van het ministerie van Buitenlandse Zaken, geldt hetzelfde. In *Een daad van vrije keuze. De Papoea's van westelijk Nieuw-Guinea en de grenzen van het zelfbeschikkingsrecht* (2005) rept P.J. Drooglever met geen woord over de actieve Russische inbreng in de Indonesische invasieplannen.

Dat wekt verbazing. Het verhaal doet al decennialang de ronde. Op 6 januari 1971 opende *Het Vrije Volk* met de kop 'Russen ingezet bij N.-Guinea'. Groot nieuws! Maar het artikel bevatte ook al meteen het commentaar van Buitenlandse Zaken. Had Den Haag destijds geweten van de meevechtende Russen? Het laconieke antwoord luidde: 'Misschien wel, misschien niet. Het is allemaal al zo lang geleden.' Het bleek voldoende om de *scoop* te degraderen tot een *canard*.

In 1977 dook het verhaal opnieuw op, dit keer veel steviger gedocumenteerd. Voor zijn boek *Morgen, bij het aanbreken van de dag. Nederland driemaal aan de vooravond van oorlog* voerde oud-ambassadeur J.G. de Beus gesprekken met diverse hoge Indonesische militairen die betrokken waren bij Operasi Djajawidjaja. Allen bevestigden de concrete inzet van de zes Russische onderzeeërs – met achter de hand ook nog Toepolev-bommenwerpers met Russische bemanningen. Een reactie van officiële zijde bleef dit keer helemaal uit.

Van links naar rechts:



Dari kiri ke kanan: kosmonot legendaris Uni Soviet Yuri Gagarin, Nikita Khruchev, Presiden RI Soekarno, dan Leonid Brezhnev di Kremlin, Moskow, Juni 1961. Sumber: RIA Novosti

Van links naar rechts: De legendarische Russische kosmonaut Yuri Gagarin, Nikita Kroetsjov, President Soekarno en Leonid Breznjev van het kremlin. Moskou, juni 1961: Ria Novosti.



Aktivitas militer Indonesia terus meningkat di wilayah yang dipersengketakan ini sampai pertengahan tahun 1962. AU RI mulai beroperasi dari pangkalan di pulau-pulau sekitar Irian Barat dan pesawat pengebom Tupolev Tu-16 yang dikirim Soviet — lengkap dengan misil antikapal AS-1 Kennel/KS-1 Kome — dikerahkan untuk mengantisipasi serangan kapal HNLMS Karel Doorman milik Belanda. Sumber: Wikipedia

De militaire activiteiten van Indonesia lopen hoog op midden 1962.

Er zal een begin worden gemaakt met een aanval op de steigers van de eilanden van West Irian door een bombardement met de Tulpulev TU-16 die volgens de van de Sovjets, met haar anti scheepsraketten AS1-Kennel en KS-1Kome, de doodsteek kan toebrengen aan het Nederlands schip: Hr. Ms. Karel Doorman.

Bron: Wikipedia



Pemimpin Uni Soviet Nikita Khrushchev memberi hormat pada Angkatan Bersenjata Republik Indonesia dalam kunjungannya ke Jakarta tahun 1959.

Tijdens het bezoek van de Leider van de Sovjet Unie Nikita Kroetsjov betuigt hij zijn respect aan de erewacht van de Republiek Indonesia te Djakarta in 1959

Verandering in Amerikaanse ambitie (lees: belangen) bij de “bevrijding” van West Irian

Ambisi Amerika di Balik "Pembebasan" Irian Barat



Penandatanganan Perjanjian New York, 15 Agustus 1962. FOTO/Istimewa

4.1k Shares [f](#) [t](#) [e](#)

Duikbootofficieren krijgen nooit veel uitleg. Een koers, een tijdschema, een doelwit – dat is het wel. De Russische Gennadi Melkov was het niet anders gewend. De diepte in, onpeilbaar blijven, daar ging het om. Op het aangegeven tijdstip moest hij met de S-235 een baai binnenvaren en twee torpedo's afvuren, één op de brandstoftanks op de kade en één op het oorlogsschip dat daar voor anker lag. Dan weer maken dat hij wegkwam.

De instructies waren duidelijk genoeg. Het was een waagstuk, maar dat was niet wat Melkov onzeker maakte. Het was de poppenkast eromheen. Hij voer in een Russische onderzeeër, maar de bemanning droeg Indonesische uniformen. Hijzelf ook. En het doelwit was een Nederlands fregat – Melkov had geen idee hoe het heette. Hij wist wel de naam van de baai: Manokwari, op schiereiland de Vogelkop van Nieuw-Guinea.

In wat voor schimmenspel was hij terechtgekomen? Hij keek nog eens op zijn horloge. Het was drie uur precies, donderdagochtend 16 augustus 1962. Over twee uur moest het gebeuren.

Bovenstaande lijkt een fragment uit *Tranen over Hollandia*, de factionthriller die Tomas Ross in 2001 schreef over het Nieuw-Guinea-conflict tussen Nederland en Indonesië. Maar aan de S-235 is niets verzonnen. Het was een van de zes Russische onderzeeërs die deel uitmaakten van een Indonesische invasiemacht met bestemming Nieuw-Guinea. Operasi Djajawidjaja was een stoutmoedig plan, in drie stappen: eerst de Nederlandse lucht- en zeemacht onschadelijk maken, dan 30.000 man landingstroepen een geconcentreerde aanval laten uitvoeren op het eiland Biak, ten noorden van Nieuw-Guinea, en vervolgens doorstoten naar de hoofdplaats Hollandia. De Russische onderzeeërs waren onontbeerlijk voor de eerste fase en lagen al in positie.

Tweëntwintig jaar later was dat geen optie. Daarvoor bevatte de voorpagina van *de Volkskrant* van 10 februari 1999 te veel spectaculaire onthullingen. Ze waren afkomstig van drie voormalige officieren van de Russische marine die zelf hadden deelgenomen aan Operasi Djajawidjaja. Onder hen Gennadi Melkov. Aan de Moskouse correspondent van de krant, Bart Rijs, onthulden zij saillante bijzonderheden, waaronder de voorgenomen torpedo-aanval op Manokwari.

Daar moest wel een reactie op volgen. Die kwam een dag later, van de directeur van het Instituut voor Maritieme Historie. 'Er was op 15 augustus beslist geen Nederlands fregat aanwezig bij het marinesteunpunt Manokwari,' verklaarde hij. Daarom kon het verhaal volgens hem niet kloppen.

Het leek een geslaagde operatie doofpot. De Russische onderzeeërs verdwenen weer voor jaren onder de oppervlakte. Toen Lambert Giebels er in 2001 in het tweede deel van zijn Soekarno-biografie zelfs maar op zinspeelde, kreeg hij in deze kolommen (*Historisch Nieuwsblad*, 2001/8) de wind van voren van Joop de Jong, Azië-deskundige van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Giebels' veronderstelling dat de Amerikanen zich zorgen hadden gemaakt over 'een dreigende confrontatie [...] tussen NAVO-bondgenoot Nederland en aan Indonesische zijde vechtende Russen' kwalificeerde De Jong als 'rijkelijk absurd!'

Sinds vorig jaar valt er echter weinig meer te ontkennen. In zijn UvA-masterscriptie 'Het Nieuw-Guinea-conflict in nieuw perspectief' maakte luitenant ter zee Tweede Klasse Matthijs Ooms in één klap een einde aan alle twijfel over de 'duikbootverhalen'. Ze bleken allemaal waar. In de baai van Manokwari lag wel degelijk een Nederlands fregat, de *Hr.Ms. Evertsen*. De Amerikanen waren maar al te goed op de hoogte van – en bezorgd over – de Russische deelname aan Operasi Djajawidjaja.

Ook de Nederlandse Marine Inlichtingendienst wist van het bestaan van de zes Russische onderzeeërs – maar dus niet van hun precieze positie op het moment suprême. Datzelfde gold voor de marinetop in Den Haag. Opmerkelijk genoeg stakte dáár de informatiestroom. In de officiële inlichtingenrapporten voor de Nederlandse regering bleef het bij een algemeen dreigingsbeeld. Russische onderzeeërs of bommenwerpers kwamen in de ministerraad niet ter sprake.

Wat daar precies achter stak, moet nog maar eens worden uitgezocht. In dit artikel gaat het om iets anders, namelijk om de Russische duikboten als symbool. Zij staan voor dé blinde vlek in het Nederlandse Nieuw-Guinea-beleid, en in de vaderlandse geschiedschrijving: de cruciale rol van de Sovjet-Unie in de beslissende fase van het conflict tussen Nederland en Indonesië.

In de gangbare verklaring hebben de eigen bondgenoten – de Verenigde Staten met in hun kielzog Groot-Brittannië en Australië – de voor Nederland zo frustrerende afloop geforceerd. Dat blijft natuurlijk overeind. Maar de Amerikanen, Britten en Australiërs werden op hun beurt voor het blok gezet door de Russen. Op het moment dat die zich in de strijd mengden, ontwikkelde de Nieuw-Guinea-kwestie zich van een dekolonisatieconflict tot een onderdeel van de wereldwijde Koude Oorlog, met alle escalatierisico's van dien.

Die transformatie is tamelijk exact te dateren. Begin januari 1961 vervoegden de Indonesische minister van Defensie en chef-staf Nasution en zijn ambtgenoot van Buitenlandse Zaken Soebandrio zich in Moskou. Ze kwamen wapens kopen, heel veel wapens, en anders dan de Verenigde Staten stelde de Sovjet-Unie geen vragen. Binnen de kortste keren werd overeenstemming bereikt over de levering van onderzeeërs, torpedootjagers, vliegtuigen en zware artillerie. Ter waarde van 500 miljoen dollar – naar huidige maatstaven gerekend zo'n 3,5 miljard dollar. Niemand deed geheimzinnig over de bestemming van het wapentuig. Het was nodig, verklaarde Nasution, om 'de Nederlandse dreiging in Nieuw-Guinea het hoofd te kunnen bieden'.

Ook de Russische leider Chroesjtsjov wond er geen doekjes om. Hij greep de aanwezigheid van de Indonesische delegatie aan voor een gedenkwaardige speech, op 6 januari 1961. De dekolonisatiebeweging in de derde wereld, zo stelde hij vast, bracht nieuwe leiders aan de macht die zich afkeerden van het Westen en hun heil zochten bij de communistische idealen van de Sovjet-Unie.

Ze zouden niet worden teleurgesteld, beloofde hij. Moskou zou er alles aan doen om hun strijd tegen het westerse imperialisme te ondersteunen, zowel politiek, economisch als militair. 's Avonds concretiseerde hij die toezegging, in zijn bekende spontane stijl. Tijdens de afscheidsreceptie voor de Indonesiërs riep hij luidkeels door de zaal dat het gedaan was met de Nederlandse overheersing van Nieuw-Guinea.

Chroesjtsjovs woorden sloegen in, althans in de regeringscentra die hun antennes hadden afgestemd op het Kremlin. Om te beginnen natuurlijk in Jakarta. Jarenlang had president Soekarno al zijn diplomatieke gaven ingezet om internationale steun te verwerven voor de overdracht van West-Irian, zoals de Indonesiërs Nieuw-Guinea aanduiden. Tevergeefs. In de Verenigde Naties was hij steevast stukgelopen op de Amerikanen, met al hun cliëntelstaten. Op de afstandelijke Republikeinse president Eisenhower en zijn moraalridder op Buitenlandse Zaken Dulles had hij nooit vat gekregen.

Dankzij de verbintenis met de Sovjet-Unie kon Soekarno het nu over een nieuwe boeg gooien, of beter gezegd: een oude, beproefde strategie nieuw leven inblazen. In de onafhankelijkheidsoorlog tegen Nederland had de combinatie van *diplomasi* en *perjuangan* (strijd) uiteindelijk geleid tot de soevereiniteitsoverdracht van december 1949. De Russische militaire steun maakte het mogelijk dat spel nog eens te spelen, nu zelfs geloofwaardiger dan destijds. Zeker toen de Russische wapenleveranties daadwerkelijk op gang kwamen, vanaf juli 1961, voelde Soekarno zich sterk genoeg om de druk op Nederland – en daarmee indirect ook op de Verenigde Staten – steeds verder op te voeren.



KRI Irian 201, Simbol
Persahabatan Soviet
dan Indonesia di Tahun
60-an

***KRI (kapal Republik Indonesia) Irian 201
simbol van vriendschap tussen deSovjets
en Indonesia in de 60er jaren***



Apa Saja Senjata Militer Paling Berbahaya Rusia Saat Ini?

***Waarom dit militair wapen het beste
is dat de Russen momenteel hebben?***

Zijn dreigende taal bereikte een climax op 19 december van dat jaar, toen hij het Indonesische volk opriep zich gereed te houden West-Irian gewapenderhand te 'bevrijden uit de ketenen van het Nederlandse kolonialisme'. Dat het hem menens was, bleek op 15 januari 1962, toen het voor de kust van Nieuw-Guinea bij Vlakke Hoek tot een eerste treffen kwam tussen Indonesische en Nederlandse oorlogsschepen.

In Washington werd Soekarno's wapengekletter met toenemende bezorgdheid gevolgd. Ook daar was het nodige veranderd sinds januari 1961. Eisenhower was opgevolgd door de actiebeluste Democraat John F. Kennedy. Bij hem had Chroesjtsjovs omarming van de derde wereld meteen alarmbellen doen rinkelen, vooral omdat Kennedy zelf vergelijkbare intenties had – uiteraard vanuit een tegenovergestelde ideologie. In Azië wilde hij in elk geval de door het communisme bedreigde 'dominostenen' overeind houden.

In de ogen van de *action intellectuals* met wie Kennedy zich omringde, was Indonesië daar één van. Daar zagen ze eigenlijk geen betere optie dan Soekarno. Hij was de enige die de twee grote interne *machtsblokken*, *het leger en de Partai Komunis Indonesia*, in bedwang kon houden. Viel hij weg, dan namen de communisten het land over, daarvan was Kennedy's *inner circle* overtuigd. Zeker nu Chroesjtsjov zo pontificaal zijn diensten aanbood. Er zat maar één ding op: Soekarno – en niet te vergeten de rest van de derde wereld – te vriend houden. En dat betekende weer dat Nederland Nieuw-Guinea moest afstaan, hoe dan ook.

Voor Kennedy en zijn vertrouwelingen in de National Security Council was dat van meet af aan een uitgemaakte zaak, maar elders in Washington stuitten zij op weerstand. Bij het State Department leefden grote reserves over het schofferen van een NAVO-bondgenoot ter wille van een onberekenbare dictator. Tot eind 1961 gedoogde Kennedy de interne oppositie. Toen forceerde hij, geschrokken van de ramkoers van Soekarno, een beslissing.

En voor Nederland. Het was nu een *totally different ball game*, maar dat besef drong in Den Haag nooit ten volle door. Minister van Buitenlandse Zaken Luns bleef zich krampachtig beroepen op vage toezeggingen van de regering-Eisenhower. Premier De Quay dacht de boodschap begrepen te hebben. Hij vergeleek Nieuw-Guinea met West-Berlijn: allebei bastions van vrijheid, bedreigd door agressie. Maar van die vergelijking liet Kennedy geen spaan heel: de West-Berlijners waren '*highly civilized and highly cultured*', de Papoea's leefden in '*the Stone Age*'. Als er al iets te vergelijken viel, was het Indonesië, dat net als West-Berlijn moest worden beschermd tegen het oprukkende communisme.

Onderhandelen dus. Nu het Witte Huis zijn volle gewicht in de schaal legde, viel daaraan niet te ontkomen. Op Amerikaans grondgebied, onder leiding van de Amerikaanse diplomaat Bunker. Behoedzaam maar zeker loodste hij beide partijen naar het gewenste eindresultaat. Maar daarmee was het oorlogsrisico niet geweken.

Soekarno hield vast aan zijn dubbele strategie van *diplomasi én perjuangan*. Na de Slag bij Vlakke Hoek namen de gewapende infiltraties van Indonesische troepen – over zee en door de lucht – alleen maar toe. Vanaf juni 1962, toen de onderhandelingen in een impasse verkeerden, kwam een gewelddadige ontkenning zelfs gevaarlijk dichtbij.

Soekarno had zijn zinnen gezet op een beslissing vóór 17 augustus, de Indonesische onafhankelijkheidsdag. Ook de Russen werden steeds ongeduldiger. De door hen geleverde wapens moesten nu maar eens echt worden gebruikt, voordat de Amerikanen met de diplomatieke eer gingen strijken. Operasi Djajawidjaja was geboren. Omdat de Indonesiërs nog te weinig getraind personeel hadden, met name voor de bommenwerpers en de onderzeeërs, zegde Chroesjtsjov Russische 'vrijwilligers' toe.

Dat verklaarde de Indonesische uniformen van de bemanning van de S-235, op weg naar het doelwit in de baai van Manokwari. Nog tien mijl te gaan. Plotseling werd de strikte radiostilte verbroken. 'Aanval afbreken,' luidde het bericht. Melkov haalde opgelucht adem. Kennelijk was op het allerlaatste moment een akkoord bereikt. 3.01 uur, 16 augustus 1962, Nieuw-Guinea-tijd.

Sleutelposities bij het State Department werden herbezet bij het beruchte *Thanksgiving Day Massacre*. Voortaan gaf de president zelf leiding aan het Indonesië-beleid. Ten bewijze daarvan stuurde hij in februari 1962 zijn broer Robert als persoonlijk gezant naar Jakarta en Den Haag om uit te leggen hoe Amerika het wilde hebben: onderhandelingen om de overdracht van Nieuw-Guinea vreedzaam te regelen; absoluut géén wapengeweld.

In de tussentijd werden ook de belangrijkste bondgenoten bewerkt. Vlak voor Kerstmis 1961 had Kennedy op Bermuda een ontmoeting met de Britse premier Macmillan. Er was weinig overtuigingskracht nodig om de pragmatische conservatief, beducht voor tweespalt binnen het Britse Gemenebest, voor het nieuwe Amerikaanse standpunt te winnen.

Half januari 1962 ging ook de Australische regering om. Tot dan toe had Canberra het idee van zelfbeschikkingsrecht voor de Papoea's gesteund – Nederlands laatste diplomatieke verdedigingslinie. De optelsom van Russische militaire betrokkenheid, Soekarno's agressieve confrontatiepolitiek en de koerswijziging in Washington en Londen leidde nu tot een andere afweging.

Volgens minister van Buitenlandse Zaken Barwick had een gewapend conflict tussen Indonesië en Nederland alles in zich om te escaleren tot een kernoorlog tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. Dat gevaar achtte hij in Nieuw-Guinea zelfs groter dan in Berlijn – waar een halfjaar eerder was begonnen met de bouw van de Muur. Dat was voor Australië een rampzalig scenario. Om groter onheil te voorkomen, moest Soekarno dan maar zijn zin krijgen. Spijtig voor de Papoea's.

En voor Nederland. Het was nu een *totally different ball game*, maar dat besef drong in Den Haag nooit ten volle door. Minister van Buitenlandse Zaken Luns bleef zich krampachtig beroepen op vage toezeggingen van de regering-Eisenhower. Premier De Quay dacht de boodschap begrepen te hebben. Hij vergeleek Nieuw-Guinea met West-Berlijn: allebei bastions van vrijheid, bedreigd door agressie. Maar van die vergelijking liet Kennedy geen spaan heel: de West-Berlijners waren '*highly civilized and highly cultured*', de Papoea's leefden in '*the Stone Age*'. Als er al iets te vergelijken viel, was het Indonesië, dat net als West-Berlijn moest worden beschermd tegen het oprukkende communisme.

Onderhandelen dus. Nu het Witte Huis zijn volle gewicht in de schaal legde, viel daaraan niet te ontkomen. Op Amerikaans grondgebied, onder leiding van de Amerikaanse diplomaat Bunker. Behoedzaam maar zeker loodste hij beide partijen naar het gewenste eindresultaat. Maar daarmee was het oorlogsrisico niet geweken.

Soekarno hield vast aan zijn dubbele strategie van *diplomasi én perjuangan*. Na de Slag bij Vlakke Hoek namen de gewapende infiltraties van Indonesische troepen – over zee en door de lucht – alleen maar toe. Vanaf juni 1962, toen de onderhandelingen in een impasse verkeerden, kwam een gewelddadige ontkenning zelfs gevaarlijk dichtbij.

Soekarno had zijn zinnen gezet op een beslissing vóór 17 augustus, de Indonesische onafhankelijkheidsdag. Ook de Russen werden steeds ongeduldiger. De door hen geleverde wapens moesten nu maar eens echt worden gebruikt, voordat de Amerikanen met de diplomatieke eer gingen strijken. Operasi Djajawidjaja was geboren. Omdat de Indonesiërs nog te weinig getraind personeel hadden, met name voor de bommenwerpers en de onderzeeërs, zegde Chroesjtsjov Russische 'vrijwilligers' toe.

Dat verklaarde de Indonesische uniformen van de bemanning van de S-235, op weg naar het doelwit in de baai van Manokwari. Nog tien mijl te gaan. Plotseling werd de strikte radiostilte verbroken. 'Aanval afbreken,' luidde het bericht. Melkov haalde opgelucht adem. Kennelijk was op het allerlaatste moment een akkoord bereikt. 3.01 uur. 16 augustus 1962. Nieuw-Guinea-tiid.

En voor Nederland. Het was nu een *totally different ball game*, maar dat besef drong in Den Haag nooit ten volle door. Minister van Buitenlandse Zaken Luns bleef zich krampachtig beroepen op vage toezeggingen van de regering-Eisenhower. Premier De Quay dacht de boodschap begrepen te hebben. Hij vergeleek Nieuw-Guinea met West-Berlijn: allebei bastions van vrijheid, bedreigd door agressie. Maar van die vergelijking liet Kennedy geen spaan heel: de West-Berlijners waren '*highly civilized and highly cultured*', de Papoea's leefden in '*the Stone Age*'. Als er al iets te vergelijken viel, was het Indonesië, dat net als West-Berlijn moest worden beschermd tegen het oprukkende communisme.

Onderhandelen dus. Nu het Witte Huis zijn volle gewicht in de schaal legde, viel daaraan niet te ontkomen. Op Amerikaans grondgebied, onder leiding van de Amerikaanse diplomaat Bunker. Behoedzaam maar zeker loodste hij beide partijen naar het gewenste eindresultaat. Maar daarmee was het oorlogsrisico niet geweken.

Soekarno hield vast aan zijn dubbele strategie van *diplomasi én perjuangan*. Na de Slag bij Vlakke Hoek namen de gewapende infiltraties van Indonesische troepen – over zee en door de lucht – alleen maar toe. Vanaf juni 1962, toen de onderhandelingen in een impasse verkeerden, kwam een gewelddadige ontkenning zelfs gevaarlijk dichtbij.

Soekarno had zijn zinnen gezet op een beslissing vóór 17 augustus, de Indonesische onafhankelijkheidsdag. Ook de Russen werden steeds ongeduldiger. De door hen geleverde wapens moesten nu maar eens echt worden gebruikt, voordat de Amerikanen met de diplomatieke eer gingen strijken. Operasi Djajawidjaja was geboren. Omdat de Indonesiërs nog te weinig getraind personeel hadden, met name voor de bommenwerpers en de onderzeeërs, zegde Chroesjtsjov Russische 'vrijwilligers' toe.

Dat verklaarde de Indonesische uniformen van de bemanning van de S-235, op weg naar het doelwit in de baai van Manokwari. Nog tien mijl te gaan. Plotseling werd de strikte radiostilte verbroken. 'Aanval afbreken,' luidde het bericht. Melkov haalde opgelucht adem. Kennelijk was op het allerlaatste moment een akkoord bereikt. 3.01 uur, 16 augustus 1962, Nieuw-Guinea-tijd.

De Russische onderzeeër kwam boven water en wendde de steven. De Nederlandse marinemensen aan boord van de *Hr.Ms. Evertsen* hadden geen idee aan welk gevaar ze waren ontsnapt.



Monument ter ere van de bevrijding van West Irian in Djakarta.

Een andere versie van dit verhaal is te vinden op onze site: <http://evertsen.veteranen.nl> onder de rubriek: acties.

Op YouTube staat een filmpje over de Karel Doorman in full colour met reacties van Indonesische zijde over de beoogde inzet c.q. vernietiging van de Doorman door die Tupulev bommenwerpers.

De strijd om Nieuw-Guinea

— EEN PIJNLIJKE DEKOLONISATIE —



Link naar het Historisch Nieuwsblad met nog een artikel over de slag en overdracht.

<https://www.historischnieuwsblad.nl/nl/artikel/26354/de-slag-bij-vlakke-hoek.html>

Bart Stol is verbonden aan de Universiteit Utrecht en rondt momenteel zijn proefschrift af: Nederland, Nieuw-Guinea en de inter-Europese diplomatie aangaande naoorlogse koloniale kwesties (1949-1962).

Bart Stol



Functie:

Onderzoeker

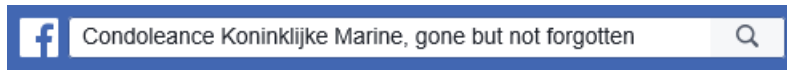
Expertise:

Internationale
betrekkingen
Wereldgeschiedenis
Imperialisme,
dekolonisatie
Europese integratie

<https://www.historischnieuwsblad.nl/nl/artikel/29309/luns-dulles-en-nieuw-guinea.html>

Internet.

Zoeken op het World Wide Web levert bijna altijd wel iets op maar deze keer was het Facebook waar ik een opmerkelijke site vond.



Op deze facebook pagina staan vele oud Marinemensen die overleden zijn en daarbij een soort condoleanceregister.

Natuurlijk heb ik meteen het hele bestand doorgebladerd en vond slechts een oude bekende.

Ik moet even in mijn herinnering graven maar bij vertrek uit Nederland hadden wij 2 jonge officieren aan boord, Dhr. Thijs Bakker en Dhr. Van Deursen, later werd Thijs overgeplaatst naar een LCPR en kwamen er vervangers, t.w. Dhr. Kater en Dhr. Perié

Rolf Perié werd assistent navigatie officier en dus had ik veel met hem te maken.

Ik herinner me de man als zeer ambitieus

Ik heb hem enkele keren benaderd voor onze reünies maar hij was te druk met zijn werkzaamheden bij Fokker. Ik meen me te herinneren dat hij na zijn diensttijd nog is afgestudeerd op de Tu Delft.



"Never give up"

Wat hebben wij onze allerliefste, moedige, sterke, zorgzame
echtgenoot en papsie liefgehad en bewonderd.
Zijn intense liefde gaf hem en ons de kracht om door te gaan.
Hij zal altijd bij ons blijven.

Dr. ir. Rolf Peter Perié

Kapitein ter Zee b.d.
Commandeur in de Orde van Verdienste, Frankrijk
Commandeur in de Orde van Verdienste, Portugal
Medaille voor militaire verdiensten der 1^e klasse, Portugal

* Soerabaja (Indonesië), 14 oktober 1939

† Den Haag, 18 november 2016

Onze dank gaat uit naar de medewerkers van Bosch en Duin
voor de liefdevolle zorg en steun.

Chris Perié - Regout
Hélène Perié en Diego Vilar
Dominique Perié en Steinn Helgason

Lucas Perié en Miranda Werkhoven
Jeannine Perié en Marc Guitart
Alex, Martina

Wildhoefflaan 20
1566 RV Den Haag

Fika Perié

De plechtigheid voorafgaand aan de crematie zal plaatshebben in de grote aula
van crematorium Ockenburgh, Ockenburghstraat 21, Den Haag,
vrijdag 25 november om 13.00 uur.

Na afloop is er gelegenheid tot condoleren.

Een eventueel bloemstuk is welkom op de dag van de plechtigheid.

Waar kennen we deze man toch van?

Een artikel uit de Telegraaf van 25 november 2017



DE VERSCHOPPELING

Selselmatig als kind mishandeld worden door je stiefvaders en rake klappen oplopen in jeugdinternaten. 'Overleven' is dan ook al bijna 80 jaar het sleutelwoord van Cees Ligthart (1941). Niet alleen in zijn jeugd, diezelfde overlevingstactiek paste hij met succes ook in het bedrijfsleven toe. In de schoonmaakbranche en talloze andere 'takken van sport' schopte hij het tot miljonair. Met als hoofdingrediënten, kennis van zaken, bluf en humor. Tientallen drivers op Duindigt en dure auto's. Geld moet rollen, was zijn parool. Anno 2017 is zijn hele vermogen al jaren geleden verdampt en drumt en magnetiseert hij louter als hobby.

André Buurman (1952) schrijft al sinds de beginjaren zeventig van de vorige eeuw voor diverse dag- en weekbladen en publiceert in golf- en paardensportmagazines. Met '1000 Paarden en een Prins', de biografie van paardensportverslaggever Hans Eysvogel, maakt hij in 2008 zijn debuut als (co)auteur. In het programma De Wereld Draait Door van Matthijs van Nieuwkerk krijgt het boek landelijke bekendheid. 'De Verschoppeling' is na negen jaar dus zijn tweede, maar zeker niet zijn laatste boek.



MILJONAIR ZONDER POEN

André Buurman

boek.scout



boek.scout



TERUG BIJ AF CEES LIGHART NU MET AOW NET ZO GELUKKIG ALS VOORHEEN MET MILJOENEN

Het kon wél op

VOOR ELKE STAATSLOTROPER MET VEEL HOOP EN WEINIG KANS: GELD MAAKT NIET GELUKKIG. „Niet gelukkiger”, zegt ervaringsdeskundige Cees Lighthart (76). Met alleen zijn AOW-tje is hij net zo happy als vroeger met miljoenen. „Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.”

door Mark de Vries

Misschien was Cees Lighthart de grootste succesman die ooit leefde op zijn bank. Hij werd beroemd door zijn succesvolle carrière bij de firma, maar nu is hij net zo gelukkig als vroeger met zijn AOW-tje. Hij heeft een huis met een zwembad, een jacht en een privéjet. Hij is net zo gelukkig als vroeger met zijn miljoenen.



Hij heeft zijn vrouw en kinderen en plezier met zijn geld.



Hij heeft zijn vrouw en kinderen en plezier met zijn geld.



Hij heeft zijn vrouw en kinderen en plezier met zijn geld.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht?

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.



Hij heeft zijn vrouw en kinderen en plezier met zijn geld.



Hij heeft zijn vrouw en kinderen en plezier met zijn geld.



Hij heeft zijn vrouw en kinderen en plezier met zijn geld.



Hij heeft zijn vrouw en kinderen en plezier met zijn geld.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Wat moet ik nou nog met een jacht? Ik kan niet eens op mijn benen staan.

Het geld golfde in tsunami's binnen

Het geld golfde in tsunami's binnen. Het was een tijd van grote winsten, maar nu is het anders. Het geld is weg, en de mensen zijn er niet meer. Het is een tijd van grote verliezen, maar nu is het anders. Het geld is weg, en de mensen zijn er niet meer.

Het geld golfde in tsunami's binnen. Het was een tijd van grote winsten, maar nu is het anders. Het geld is weg, en de mensen zijn er niet meer. Het is een tijd van grote verliezen, maar nu is het anders. Het geld is weg, en de mensen zijn er niet meer.

DEN HAAG – After the memoirs of Hans Eysvogel' 1000 Horses and a Prince' in 2008, the second book by André Buurman appeared on November 3rd. It is again a biography, but now from former millionaire and horse owner Cees Ligthart from Wassenaar, the former millionaire and horse owner Cees Ligthart from Wassenaar, entitled 'The Poppling', 'Millionaire without poen' and published by Boekscout from Soest.

In the 240-page book, Cees Ligthart tells his bizarre and, above all, dramatic life story, which begins at birth in the shelter cellar in Breda under the sound of the air alarm. It is 5 September 1941.....

As a child, he is systematically assaulted by his stepfathers. Through youth internet access, six years of navy (Dutch-New Guinea) and a few years of making music in France and Germany, where he earned and lived as God in France, he returned to the Netherlands at the end of the sixties of the last century, where he made a name for himself in the cleaning industry, catering, employment agencies and also runs a restaurant. Expensive cars, owner of 52 horses in Duindigt, farms and even a seaworthy yacht.... It cannot stop until a form of leukaemia hit him in 2004. Disease and medication cause him to lose his way almost completely and spend irresponsibly. In fact, the Wassenaarder is driving its full power through in a few years. Anno 2017 still remains an apartment of sixty square meters, a monthly AOW-tje and a box full of photos and other material from the past, golden years.

Buurman is happy with the first reactions: "Many and purely positive reactions and plenty of media attention, including a full-page article in AD/Haagsche Courant of Saturday 4 November, newspaper070. nl and various local magazines. We were also able to listen during a live broadcast of Radio West.

In the spring of 2018, the third book by the writer of the press will roll over: a historical novel.

Ik ben leeg begonnen en eindig ook leeg. Ik heb niets meer nodig. Ik zit in een leuk flatje. Eten? Ik heb mijn AOW toch?

- Cees Ligthart



Marine

Om de ellendige thuissituatie te ontvluchten, meldde Ligthart zich al op 15-jarige leeftijd bij de marine aan en tekende meteen voor zes jaar. De verhalen uit die tijd zijn smeug. Zo liet hij zich in een haven in Australië door zijn collega's wijsmaken dat hij zijn duim moest opsteken naar een politieman en "You fucking bastard" moest roepen. „Ik kreeg met zo'n lange lat toch een klap op mijn kop."

Terug aan wal verdiende de gewiekste Ligthart zijn geld met zeer uiteenlopende dingen. Hij werkte als drummer in Frankrijk, was clown en imiteerde Elvis Presley. Goud geld verdiende hij in de schoonmaakbranche. Hij adviseerde bedrijven hoe ze flink konden bezuinigen en pakte daar een percentage van. Het Kurhaus en KLM behoorden tot zijn klanten. „Een kwestie van helder nadenken", was zijn geheim. „Ik had geen papieren, heb niets eens de lagere school afgemaakt."

Ligthart begon uiteindelijk zelf een schoonmaakbedrijf, had later onder meer ook nog een uitzendbureau, een slagerij en een wegrestaurant. De guldens en



**Ik kreeg zware
medicijnen, en daar
werd ik helemaal
gek van. Ik ging
onverantwoorde
zaken doen en
raakte alles kwijt**

- Cees Ligthart



euro's stroomden binnen. Hij woonde in een verbouwde boerderij, had een boot en reed in dure Amerikaanse auto's. „Ik heb altijd met geld gegooid. Ik kocht alles wat los en vast zat.”

▲ De Verschoppeling Cees Ligthart Andre Buurman © RV

Hij kwam in een vrije val terecht, toen hij in 2004 ziek werd. Hij leed aan een vorm van leukemie. „De rode bloedlichaampjes vraten elkaar op”, legt Ligthart het op zijn manier uit. „Ik kreeg zware medicijnen, en daar werd ik helemaal gek van. Ik ging onverantwoorde zaken doen en raakte alles kwijt.”

Uit de tijd

En nu? Natuurlijk heeft Ligthart nog weleens bijzondere ingevingen. „Maar ik ben een beetje uit de tijd geraakt. Aan computers, e-mails en dergelijke doe ik niet. Dat vind ik niks. Dan zitten ze niet meer op je te wachten.”

Hij vindt het allemaal best. „Met mijn verhalen blijf ik voor eeuwig miljonair. Tot de dag dat ik me niets meer kan herinneren.”

Noot:

Nadat ik dit alles gelezen had vond ik de uitgever van het boekje en heb het meteen besteld. 3 dagen later lag het in de bus en 4 dagen later had ik 't al uit!


Het verhaal leest als een jongensboek, humor, zelfbeklag en Haagse bluf; kortom alle ingrediënten voor een volwassen Pietje Bell verhaal. Dit is Cees ten voeten uit en veel verhalen doen mij sterk denken aan ervaringen van zijn opponent, Jan van den Hurk! Voor 2 tientjes heb je zeker een leuke “leesdag”!

Misschien wil Cees ons tijdens onze reünies ook nog wat verhalen wil vertellen..


Iets heel anders:

Overzicht van staat van dienst van onze commandanten in oorlogstijd


 BENIST, Abraham Jacob Jan	14.03.1922 Nijmegen	ltz3 01.08.1942 ltz2 01.08.1944 ltz1 01.08.1953	14.05.1940 met Hr.Ms. Medusa overgestoken naar Gr.Br.
		ON4; OHK3; OV1; XXV; VD4	30.01.1941 - 13.06.1941 a/b Hr.Ms. Heemskerck
			21.11.1941 - 16.04.1943 a/b Hr.Ms. Van Kinsbergen
			20.09.1943 - 00.06.1944 oudste off Hr.Ms. MTB 236
			07.08.1944 - 11.09.1944 oudste off Hr.Ms. MTB 204 [06-08.1944 spare officer]
			11.09.1944 - 14.09.1944 commandant, Hr.Ms. MTB 204

 EIGHEN, Cornelis Hendrik "Cor" van	22.04.1917 Amsterdam	ltz3 12.08.1939 ltz2 12.08.1941 ltz1 01.0.1949 ktz 01.08.1984 (eo 18.11.1985)	19.05.1940 - 07.03.1942 officier artillerie, Hr.Ms. Gouden Leeuw
	09.09.1978 Dyfed, Wales, Groot-Brittannië	BK 20.10.1944 MTB-acties '42-'44	07.03.1942 - 20.03.1942 aan boord, Hr.Ms. Abraham Crijnsen
		OHK3 ? ?	18.07.1942 - 05.11.1942 aan boord, Hr.Ms. Sumatra
		OV2 ? ?	04.1943 - 20.08.1943 waarnemend commandant, Hr.Ms. MTB 203
		HMJ&B ? ?	20.08.1943 - 11.09.1944 commandant, Hr.Ms. MTB 231

Cdt. Baaij was commandant van de Kortenaer en werd later nog commandant Brw. Amsterdam

 BAAIJ, Rudolf Henri Pieter	05.07.1920 s-Gravenhage	ltz3 01.04.1942 ltz2 01.04.1944 ltz1 01.03.1953 ktz 01.07.1957 (eo 16.07.1970)	30.03.1942 - 19.08.1944 dienst MTBs & MGBs: (20.06.1944) oudste officier, Hr.Ms. MTB 418
	27.04.2011 Almere	ON5 ? ?	
		OHK2 ? ?	
		OV1 ? ?	
		NGHKmg ? ?	
		XXV ? ?	

De grote baas: Vice admiraal Leendert Reeser

 REESER, Leendert Emanuel Hendrik "Leen"	05.05.1912 Rotterdam	ltz3 18.08.1932 ltz2 18.08.1934 ltz1 18.08.1942 ktz 01.08.1952 ktz 01.01.1957 tijd odr 02.09.1950 tijd sbn 30.07.1951 sbn 01.10.1952 v adm 01.10.1954 (pens 01.12.1955)	Opleiding: Koninklijk Instituut voor de Marine, Willemsoord (1929-1932)
	02.09.2001 Alkmaar	NL3 ? ?	voor 1933 - 1939 dienst in Nederlands-Indië
	Zoon van Pieter Johannes Reeser (1878-1959), procuratorhouder, en Jacoba Cornelia Maystre (1875- 1959). Getrouwd (18.01.1940, Helloo) met Catharina (To) Jacoba de Lange, dochter van Pieter Abraham de Lange en Jkvr. Anna Elisabeth van Foreest; twee zoons, twee dochters.	ON3 ? ?	03.01.1939 - 14.05.1940 officier artillerie Hr.Ms. Johan Maurits van Nassau
	Collectie Reeser	BK 30.01.1941 gevechten Afsluitdijk 14.05.40	06.1941 - 01.03.1942 officier artillerie Hr.Ms. Banckert
		OHK4 ? ?	06.08.1942 - 24.11.1942 oudste officier Hr.Ms. Queen Wilhelmina
		OV1 ? ?	24.11.1942 - 06.09.1943 officier artillerie Hr.Ms. Van Kinsbergen
	XXX ? ?	1943 ingedeeld bij de Mariniersbrigade in wording (Verenigde Staten)	
		1944? - 1945? adjudant, Nederlandse Ambassade (Londen)	
		1949 - 1948 transportofficier, Soerabaja	
		28.08.1948 - 20.05.1949 commandant, Hr.Ms. Banda	
		liaisonofficier bij het geallieerde (NATO) opperbevel voor de Atlantische Oceaan te Norfolk in de Verenigde Staten	
		permanente vertegenwoordiger bij het geallieerd Kanaalcommando (NATO)	
		1959 ? commandant, Hr.Ms. De Ruyter (kruiser) (tevens tijd commandant, Smaldeel I)	
		1961 - 1962 commandant der zeemacht en commandant der strijdkrachten in Nederlands Nieuw-Guinea	
		1962 - 1964 commandant, Smaldeel 5	
		1964 - 1966 commandant der zeemacht in Nederland	
		Mede-oprichter van het weekblad "Accent".	

Een oude foto van Nederlandse MTB's in oorlogstijd.

Mogelijk was onze commandant destijds aan boord van een van beiden.

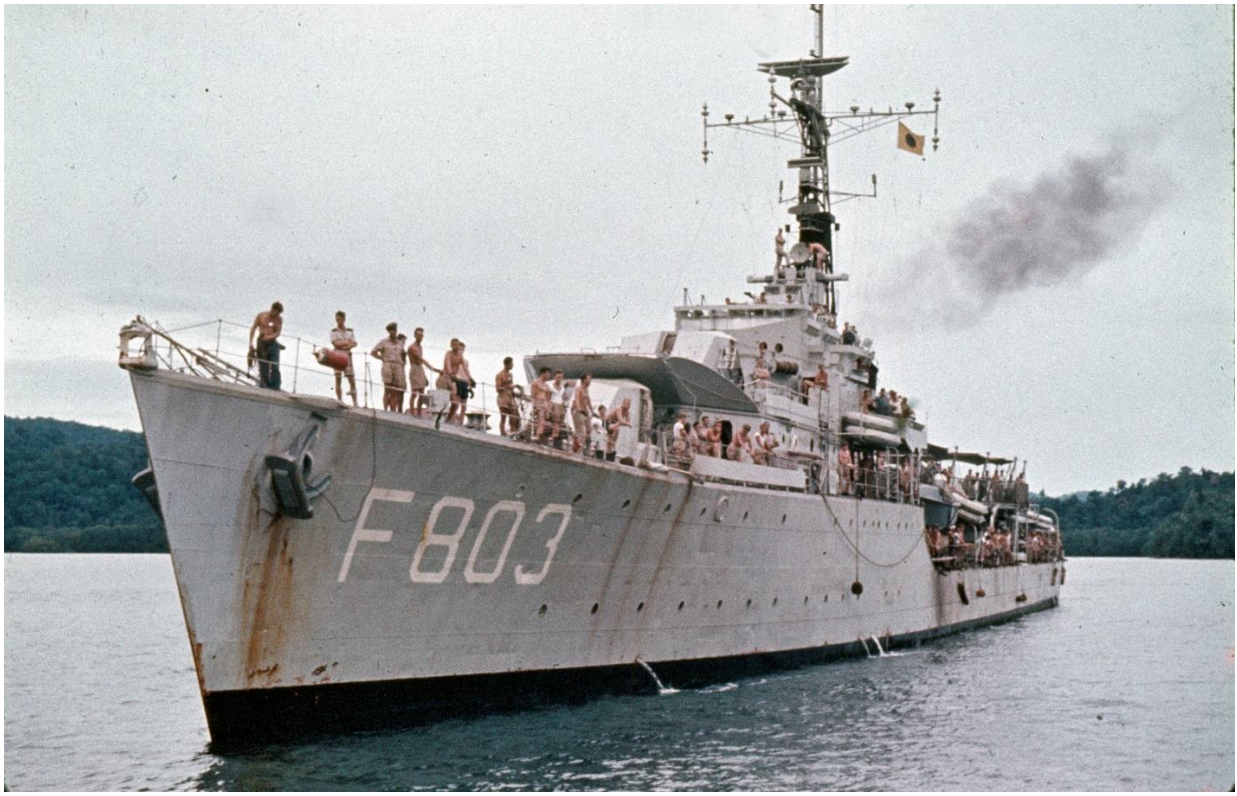


Nog een ontdekking op internet!

De Hr. Ms. Groningen, Hr.Ms. Evertsen en Hr. Ms. Dolfijn komen terug uit Nieuw Guinea op 22 nov. 1962



Dit weertype komt tegenwoordig 2 maanden later.....



Is dit in de Geelvink baai? En waar stond iedereen naar te kijken?

Tenslotte een oproep!

Onze gelederen worden uitgedund en onze herinneringen vervagen maar 15 jan. 1962 is een datum die toch wel blijft hangen. Gelukkig ook een avondje zoals we er niet veel mee maakten.

Wat hebben we er echter van meegekregen?

Die ervaring is voor iedereen anders en zeker voor bepaalde dienstvakken of de locatie waar men zich bevond tijdens de actie.

Op verzoek van de NGID club heb ik mijn ervaring ooit op papier gezet en dan realiseer je je hoe weinig je van de collega's weet die b.v. in de machinekamer of ketelruim waren, wat hoorden zij of wisten zij? Hebben zij überhaupt iets gezien of gehoord of kwam dat pas na de actie?

Hoe was de ervaring voor de kanonniers die direct zicht hadden op de MTB.

En hoe was de ervaring op de brug waar navigatie en tactiek visueel zowel als via informatie van de centrales verwerkt en gecoördineerd werden?

Wie wil zijn persoonlijke ervaring opschrijven en aan mij mailen?

Het lijkt mij leuk om al die ervaringen uit te werken, evt. aangevuld met persoonlijke foto's om zo een beter beeld te krijgen van de beleevingswereld van de gehele bemanning.

Wie doet mee? je hoeft geen echte schrijver te zijn, het gaat om de ervaring.

Ik ben je alvast zeer dankbaar.

Tenslotte hoop ik iedereen in goede gezondheid weer te mogen ontmoeten op de reunie.

Met vriendelijke groet,

Jan van der Loo